

„...a világ mindig gyönyörű...”

Naplemente előtt

Szikkázó napsütés, csipős hideg kísért 17-én, szerdán, a kora délelőtti órákban, amikor a Bikazugi holtág gátján az egykori Mótyói iskola felé kerekedtem. A még lombtalan fák a kék eget karcolva követték a Körös régen holt, kanyargós medrét. A tekintetet semmi sem akadályozta abban, hogy körbepásztázza a vidéket: roskatag és vadonatúj házak a gát tövében; a hosszú keskeny parcellák zöld és sűrű op art vagy éppen kubista rajzolatai; a szentesi út távoli ezüstszalagja, rajta a látszólag kényelmesen gördülő „játékautók”. A látvány óhatatlanul a zsebemben lapuló meghívó mottóját idézte: *a világ mindig gyönyörű...*

Az iskola épülete ma is megragadó lát-

vány. Nem ismerem a tervezőjét, az építőt sem, de az egykori építők műremeket alkottak. Messze nem követi a parasztházak stílusát, de még a régi tanyasi iskolákét sem. Egyedi alkotás, mégsem hivalkodó, harmóniában van a környezetével. Milyen jó, hogy nem jutott sok-sok tanyasi iskola sorsára! Megtalálták új funkcióját, az idősök második otthona lett.

A mótyói Naplemente idősek otthona dolgozói fotókiállítást rendeztek. A fotós, *Szirony Pál*, meghívójában *amatőr*-fotó-kiállításra hívott mindenkit, de elsősorban azoknak a nyugdíjas egyesületeknek a tagjait, amelyeknek ő is tagja. Mert tagja többnek is.

Szirony Pál kétkezi dolgozó volt, amíg nyugdíjba nem vonult. A múlt század '60-as éveiben kezdett fotózni Szmena kispéppel, ma Minoltával dolgozik. Szeretett utazni, rendezvényeket látogatni, jönni-menni. Amint lehetett, külföldre is ment, elsősorban a volt szocialista országokba, de kijutott a viszonylag közeli nyugati országokba is. Ma már csak az országon belül utazgat.

Mindig volt nála fényképezőgép, kattog-

tatta is rendszeren. Képeit albumba gyűjtötte, de gyűjtötte a képes levelezőlapokat is. Elváltak azok a szekrényben, a fiókokban. Néha-néha elővette, rendezgette. Most azonban a fotók a tablókra, a képeslapok többsége egy nagy asztalra került. A tablókön követhetők útjai: Bulgária, Csehország, Lengyelország, NDK, Jugoszlávia; Ausztria, Svájc, Olaszország, Törökország. 1985-ben járt utoljára külföldön. Az itthoni fototémák közül Budapest a kedvenc. Semmi művészkedés, minden kép dokumentáció.

– Biztatásra állítottam ki a képeimet, ne csak én lássam – mondja még a kiállítás előtt.

Jöttek is szép számmal a megnyitóra, főként a környékbeli idősek, de a rokon intézmények képviselői is megjelentek.

Tíz órakor felállunk a megnyitóhoz. Előveszem a meghívót, és most már teljes egészében idézem *Hrabal* szavait, amelyek itt egészen más megvilágításba kerülnek:

„...a világ mindig gyönyörű, nem azért, mintha valóban az volna, hanem azért, mert én úgy látom.”

Látom a szemeken: értik *Hrabalt*, majd

azt is látom, amikor a képeket nézegetik, hogy igazat adnak neki.

Szirony Pál a megnyitó után elvegyül az emberek között. Amolyan rögtönzött tárlatvezetést tart: elmondja nekik, mit is látnak a megidézett országokban, városokban.

En pedig újra és újra megállapítom: nem kell feltétlenül művésznak lenni ahhoz, hogy örömet szerezzünk az embereknek. Szirony Pál szépnek látja a világot, és ilyenek látatja képein is. Köszönet illeti ezért.

Kutas Ferenc

Ősbemutató

A Cervinus Teátrum
április 13-án kedden 19 órakor tartja
Ivan Holub

Az Angyal, avagy az Igazság

c. szatirikus játék (két részes) bemutatóját,
ami egyben a darab magyarországi
ősbemutatója is.

Az előadás helyszíne: SZÁMK Vajda
Péter Művelődési Központ, Szarvas,
Kossuth tér 3.